Unitate frăţească

Declaraţia cu privire la tratativele dintre delegaţiile guvernamentale ale Republicii Populare Romîne şi Uniunii Sovietice, semnată de tovarăşii Chivu Stoica şi N. A. Bulganin — document ce cuprinde rezultatul tratativelor desfăşurate la Moscova — ilustrează din nou şi cu tărie relaţiile de frăţească prietenie statornicite între ţările socialiste. Tratativele de la Moscova, desfăşurate într-o atmosferă de cordialitate şi deplină înţelegere reciprocă — ceea ce este caracteristic relaţiilor dintre ţările socialiste — aduc o nouă şi preţioasă contribuţie la întărirea unităţii statelor socialiste, la consolidarea păcii şi prieteniei între popoarele din întreaga lume.

Poporul nostru a primit cu vie satisfacţie şi nemărginită bucurie rezultatul acestor tratative, întărindu-şi odată mai mult convingerea că în mersul său înainte în construirea socialismului se bazează pe sprijinul multilateral şi permanent al marelui popor sovietic.

Depăşind cadrul relaţiilor dintre cele două state, tratativele de la Moscova au demonstrat unitatea de vederi a guvernelor R.P.R. şi U.R.S.S. în ceea ce priveşte situaţia internaţională, pe baza principiului leninist fundamental al coexistenţei paşnice a statelor cu orînduire social economică diferită, al reglementării problemelor litigioase pe calea tratativelor.

Aşa cum arată declaraţia semnată la Moscova, delegaţiile guvernamentale ale U.R.S.S. şi R.P.R., exprimînd sentimentele celor două popoare, condamnă agresiunea neprovocată a Angliei, Franţei şi Israelului împotriva Egiptului în scopul menţinerii jugului colonial în Orientul arab, cerînd retragerea imediată a forţelor armate ale agresorilor şi sancţionarea celor vinovaţi de prejudiciile aduse Egiptului.

Ca şi în alte împrejurări, guvernul sovietic şi-a manifestat din nou dorinţa de a dezvolta colaborarea economică între U.R.S.S. şi R.P.R., bazată pe deplina egalitate în drepturi şi avantaje reciproce. În acest scop, în cursul anului 1957 guvernul sovietic va livra ţării noastre, în mod suplimentar, o serie de materii prime şi mărfuri necesare economiei noastre naţionale.

Oamenii muncii din ţara noastră apreciază ca o adevărată faptă frăţească din partea guvernului sovietic livrarea sub formă de credit a 450.000 tone de grîu şi 60.000 tone furaje, pentru a înlătura consecinţele recoltei slabe de cereale din acest an, din ţara noastră.

Prin acordarea ajutorului tehnic şi livrarea pe credit a utilajului necesar, industria noastră chimică şi petroliferă se va îmbogăţi cu noi întreprinderi şi uzine. La consolidarea finanţelor ţării noastre contribuie într-o largă măsură amînarea plăţii ratelor scadente în anii 1957—1959 ale unor credite pe termen lung acordate ţării noastre de către U.R.S.S.

Tratativele romîno-sovietice de la Moscova, ca şi rezultatele lor, întăresc şi mai mult convingerea că marea familie a ţărilor socialiste se consolidează neconteniţ pe baza sincerei prietenii ce le leagă pentru totdeauna. Bilanţul tratativelor de la Moscova oferă poporului nostru un nou prilej de sporire a încrederii sale într-un viitor paşnic, îmbelşugat şi fericit.

ŞCOALA CURAJULUI

Să te arunci prin uşa îngustă a unui avion care zboară în înălţimile îngheţate ale stratosferei, să străpungi cu corpul tău, atras fulgerător de gravitaţie, oceanul fumuriu al norilor, să deschizi paraşuta abia la o azvîrlitură de praştie de la pămînt, iată acte care se consumă astăzi deseori şi în multe locuri din lume fără a mai trezi uimirea cuiva.

Saltul cu paraşuta a trecut hotarul exhibiţiei şi s-a înscris în rîndul sporturilor de toată ziua.

Dar nici proporţia şi nici frecvenţa n-au reuşit să scadă cu nimic doza de extraordinar cuprinsă în sine de fiecare gest al paraşutistului, după ce a pornit să spintece cu peste 100 metri pe secundă masele de aer care îl despart de pămîntul sigur. Dincolo de aplicaţiile sale practice, paraşutismul rămîne un sport, un sport pur. Este o luptă dezinteresată cu atmosfera, cu gravitatea, cu timpul, cu viteza, dar mai ales cu teama, cu emoţia, cu instinctul de conservare, într-un cuvînt cu SINE-le.

★

★ ★

Saltul din avion a fost executat; peste cîteva clipe sportivul va „ateriza", purtat pînă atunci de paraşuta pe care o are asupra sa.

★ ★

★

Este victoria omului conştient asupra slăbiciunilor sale primare. Pentru că, în cădere liberă, cu paraşuta strînsă într-un sac, omul nu devine un simplu obiect supus legii imutabile a gravitaţiei, ci, dacă vreţi, un „obiect gînditor" care ştie să înăbuşe acel răcnet de spaimă pe care-l aude în adîncurile lui, transmis de milioanele de generaţii ale strămoşilor deprinşi să calce numai pe pămînt ferm.

În căderea lui fulgerătoare spre pămînt, paraşutistul se „aşează" într-o anumită poziţie, se orientează, îşi controlează mişcările, se întoarce cu faţa în vînt, priveşte ceasul, altimetrul şi alte instrumente fixate pe corpul lui, vorbeşte la microfon cu cei de pe pămînt, apreciază momentul cînd trebuie să deschidă paraşuta şi numai atunci cînd hotărăşte el trage de un inel şi, cu o zmucitură, se opreşte din cădere, suspendat sub cupola albă a paraşutei. Un uriaş sentiment de cuceritor îi umflă pieptul în timp ce coboară lin spre scoarţa pămîntului. Căci EL este învingătorul înălţimilor, învingătorul trecutului întreg stăpîn al celui de al treilea element al naturii.

Gîndeam la toate acestea citind cu nesaţ paginile cărţii lui P. P. Polosuhin „Şcoala curajului" pe care Editura Tineretului a avut fericita inspiraţie să o pună la îndemîna cititorilor noştri în traducerea lui Vlad Muşatescu. O carte care nu e un roman, nici o culegere de nuvele, ci pur şi simplu un mănunchi de însemnări, povestire sobră a unor momente trăite într-o viaţă de paraşutist sportiv şi de navigator cu balonul — acest romantic aparat de zburat, care nu dispare nici acum în era reactoarelor supersonice.

Maestrul emerit al sportului, P. P. Polosuhin, a sărit de peste 800 ori cu paraşuta, a efectuat aproape 200 de zboruri cu balonul, deţine un şir de recorduri unionale şi mondiale. El povesteşte tocmai acele episoade trăite între cer şi pămînt — de el şi de alţi tineri paraşutişti, băieţi şi fete.

„Trebuia să părăsesc avionul la 5.000 m. înălţime şi să cad 4.000 m. fără să deschid paraşuta povesteşte el. M-am dat peste cap, am căzut din carlingă şi simultan am dat drumul şi cronometrului. Cădeam în obscuritate cu o viteză din ce în ce mai mare. În faţă mă lovea curentul îngheţat al vîntului. Am luminat cu lanterna cadranul cronometrului. Conform calculelor, deschiderea întîrziată pe această distanţă reprezintă 65 de secunde. M-am uitat la cronometru şi inima mi s-a oprit de emoţie: căci acul arăta, ca şi mai înainte, 58 de secunde! Se oprise! Din întuneric se apropia de mine, cu o iuţeală înspăimîntătoare, ceva alb, uriaş. Era zăpada. Pămîntul era foarte aproape! Am întins mîna dreaptă peste umăr şi am rupt tubul cu o putere de necrezut. Voalura paraşutei a ieşit din sac. O smucitură în sus! În acelaşi timp m-am înfundat în zăpadă şi, din pricina şocului, mi-am pierdut cunoştinţa... Mi-am revenit după cîteva secunde; pe gură şi pe nas îmi curgea sînge. Mă înăbuşeam. Deodată aerul proaspăt mi-a umplut plămînii. Voi trăi!"

După această întîmplare Polosuhin a rămas infirm, cu un picior mai scurt. Dar pasiunea pentru sport a fost mai tare şi el a continuat să zboare cu balonul, să efectueze salturi din ce în ce mai îndrăzneţe, pe care acum, cînd are 46 de ani, le-a înmănunchiat într-un volum.

„Şcoala curajului" este o carte pentru cei care au cunoscut sublimul înălţimilor albastre ca şi pentru cei care nu s-au desprins niciodată de pe pămînt.

Pentru tine, tînăr cititor sportiv, un îndemn şi o chemare.

ION VALERIU POPA

Veşti din regiunea Constanţa

Pentru activiştii sportivi din oraşul Constanţa, Spartachiada de iarnă constituie în anul acesta o preocupare serioasă. După ce acum două săptămîni, comisia orăşenească a făcut prelucrarea regulamentului competiţiei şi a prezentat planul său de muncă în faţa preşedinţilor colectivelor sportive şi a profesorilor de educaţie fizică, cele mai mari colective din localitate au şi trecut la fapte. Astfel, la colectivele Flota roşie, Energia şi Progresul zeci de tineri sînt angrenaţi zilnic în întrecerile Spartachiadei.

★

În scopul sporirii numărului de instructori sportivi obşteşti de la sate, comitetul regional CFS Constanţa a organizat în cursul lunii noiembrie, în toate cele şapte centre de raion, cîte un curs pentru pregătirea de instructori sportivi. Aceste cursuri au fost frecventate de un număr de peste 100 sportivi.

Petre Enache (coresp.)

În cursul acestei luni se va desfăşura la Constanţa, competiţia pugilistică pe echipe intitulată „Cupa Sfatului Popular". În organizarea comitetului regional CFS. Cupa va reveni echipei care va totaliza cele mai multe puncte, atît la seniori cît şi la juniori.

V. Suciu (coresp.)

12 şahişti de categoria I şi 36 de şahişti de categoria a II-a, împărţiţi în 8 grupe, îşi dispută întîietatea în optimile de finală în cadrul campionatului republican de şah pe anul 1957 la Constanţa. Întrecerile care au loc joia şi sîmbăta se bucură de o bună organizare şi suscită un viu interes în rîndul şahiştilor din localitate.

★

În curînd va începe în oraşul de pe malul mării o interesantă competiţie de volei dotată cu cupa „30 Decembrie". La întreceri iau parte 6 echipe care-şi vor asigura astfel continuitatea în acest sport şi în timpul iernii.

L. Brükner (coresp.)

Deşi cuprinde activitatea sportivă a 6 cooperative meşteşugăreşti, colectivul Voinţa Tulcea, nu se numără printre colectivele fruntaşe din acest raion. Aceasta pentru că activiştii săi nu acordă suficientă atenţie activităţii din cadrul complexului G.M.A. şi nici problemei atragerii elementului feminin în sport.

O săptămînă „plină" pentru luptătorii fruntaşi

Începînd de duminică, luptătorii fruntaşi vor avea o săptămînă „plină". Pînă marţi ei se vor întrece la lupte libere, iar în continuare, pînă duminică 16 decembrie, la lupte clasice. Fără îndoială, participarea la ambele concursuri constituie un foarte mare efort, mai ales că cele două finale se dispută în oraşe depărtate: Cluj şi Bucureşti. Dar, cu toate că această programare a făcut o serioasă „triere" printre cei care doreau să ia parte şi la lupte libere şi la lupte clasice, numărul celor care vor concura în finale a sporit faţă de anul trecut. La lupte libere participă aproape 80 de concurenţi, iar la lupte clasice (campioni de regiuni, maeştrii sportului şi categoria I) aproape 140.

Întrecerea pentru titlurile de campioni ai ţării va fi anul acesta mult mai strînsă şi mai interesantă, datorită sistemului de disputare şi mai ales valorii concurenţilor. Puternica afirmare a unor tineri va face foarte grea sarcina actualilor campioni.

Concursul de la Cluj se desfăşoară în sala Ianoş Herbak, care a găzduit atîtea întreceri de acest fel. La Bucureşti, reuniunile vor avea loc în sala Dinamo sau Floreasca.

Energia Flacăra Ploeşti îşi merită titlul de campioană la popice

Multe rînduri s-au scris despre această echipă de popice a petroliştilor ploeşteni care consemnează acum o nouă şi frumoasă victorie în palmaresul lor: Energia Flacăra Ploeşti cîştigă pentru a treia oară titlul de campioană republicană pe echipe. Din anul 1954, popicarii ploeşteni nu au cunoscut înfrîngerea nici pe teren propriu şi nici în deplasare. În acest răstimp ei s-au pregătit cu multă grijă, îmbunătăţindu-şi necontenit tehnica lansării bilei, după ultimele metode întrebuinţate de cele mai redutabile echipe europene.

Numele popicarilor care au reuşit această remarcabilă performanţă sînt bine cunoscute: maestrul sportului I. Dinescu, I. Dragomirescu, T. Mihăilescu, componenţi ai lotului naţional şi jucători cu vechi state de servici în această ramură, V. Ivan, I. Albu, I. Săndulescu, N. Ioanid, I. Răducanu. Ei au fost îndrumaţi îndeaproape de antrenorul Ferdinand Popescu, care îşi are partea lui de merit în rezultatele de astăzi, unele dintre ele deosebit de valoroase. Amintim în această direcţie cifra de 5.019 p.d. obţinută în întîlnirea cu reprezentativa Piteştiului, rezultate dintre cele mai bune pe plan european. Şi la individual, componenţii echipei Energia Ploeşti au realizat punctaje semnificative. Remarcăm în special pe cele ale jucătorilor D. Ivan 905 p., I. Dragomirescu 876 p. şi I. Dinescu 843 p.

De aceea este îndreptăţită declaraţia lui I. Dragomirescu, unul dintre jucătorii de bază ai echipei campioane şi totodată al reprezentativei ţării: *„Cu toate că vîrsta medie a echipei depăşeşte 40 de ani, ne vom strădui să obţinem şi mai departe rezultate care să situeze sportul popicelor din ţara noastră pe un loc fruntaş la campionatele mondiale ce vor avea loc anul viitor la Viena".*

N. O.

Echipa de popice Energia Flacăra Ploeşti (campioană pe anul 1956). Rîndul de sus: de la stînga la dreapta: Ferdinand Popescu (antrenor), I. Dragomirescu, Gh. Răducanu, I. Dinescu. Rîndul de jos: Albu Enache, Th. Mihăilescu, I. Ivan, Gh. Săndulescu, N. Ioanid. (Foto: M. PETRESCU)

Cifrele nu trebuie să insemne totul

De mai bine de un an numele trăgătorilor juniori apar tot mai des în fruntea clasamentelor la diferitele probe de armă din concursurile de tir (păcat că nu putem spune acelaşi lucru şi despre întrecerile de la pistol). Mai mult, cîteva dintre aceste tinere speranţe au realizat performanţe care le-au consacrat nu numai pe plan intern, dar chiar şi internaţional. Campioana europeană Jacqueline Zvonevschi, cu titlul cucerit anul trecut şi cu acele 400 puncte din 400 posibile (record mondial de seniori egalat) a devenit o figură bine cunoscută şi foarte apreciată în arena internaţională. Aproape acelaşi lucru se poate spune despre Peter Sandor, de asemenea realizator al unei performanţe egale recordului lumii (400 p.) şi al unui rezultat de 1166 p. În imediata vecinătate a valorii acestora sînt şi tinerii Mircea Străoană, Iosif Aron, Ion Văcaru, Victor Antonescu, ş. a., porniţi în ritm susţinut pe drumul progresului şi al consacrării internaţionale.

Iată, deci, că în ceeea ce priveşte progresul tehnic nu avem motive să fim îngrijoraţi, întrucît din acest punct de vedere este asigurat schimbul de mîine al campionilor şi recordmenilor noştri de astăzi. Şi totuşi, aceste rînduri au menirea să scoată în evidenţă o lacună care pune în pericol realizările de pînă acum şi mai ales, dezvoltarea ritmului de creştere a „tinerei gărzi". Este vorba despre atitudinea unor tineri faţă de muncă şi disciplină. În timp ce Jacqueline Zvonevschi este un exemplu tot atît de valoros şi în ceea ce priveşte conştiinciozitatea la antrenamente, sîrguinţa cu care îşi perfecţionează tehnica de tragere şi comportarea faţă de ceilalţi colegi, alţi tineri ca: Peter Sandor, Ion Văcaru şi Iosif Aron s-au înfumurat în urma rezultatelor obţinute, resping îndrumările celor mai vîrstnici şi se fac vinovaţi de repetate manifestări de indisciplină. De pildă, Peter Sandor — promovat cu încredere în lotul olimpic — în loc să aprecieze aceasta ca o cinste şi ca un stimulent pentru progresul său, s-a considerat „senator de drept" în delegaţia R.P.R. pentru J. O., provocînd multe discuţii neprincipiale asupra componenţei lotului de tir. Aron Iosif şi Ion Văcaru s-au făcut vinovaţi, în repetate rînduri, de ieşiri netovărăşeşti faţă de ceilalţi membri ai lotului republican şi — ceea ce este mai grav — chiar faţă de cetăţenii de pe stradă (cazul lui Ion Văcaru).

Oricît ar fi de talentaţi sub aspect tehnic, aceşti tineri nu prezintă garanţia unui progres cert, atîta vreme cît nu au o educaţie temeinică, deoarece sportivii valoroşi se recrutează numai dintre tinerii cinstiţi şi corecţi. În această privinţă, au cuvîntul, în primul rînd, antrenorii!